

Ο ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΕΚΑ

Έτος Στ'. — Κυριακή 23 Οκτωβρίου 1916 — Αριθ. 219

Ὁ κύρ Πανλάκης ὁμιλεῖ
μὲ τὴ σκιά τοῦ Μιτρούλη.

— Τροσε...

— Ποιός ;

— Τὸ Κέντρον ;

— Ναί. Τί θές ;

— Τοῦ Ἄδη δός μου τὴ γραμμὴ.

— Ἄλλο!

— Τροσε...

— Ποιός ;

— Πανλάκης. Σὺ;

— Μαρούλης.

— Ἄσαρκο κορμί,

Ἔσὺ σα;... ὦ παμφθ.τατον κραντον!... Πόσο σκιάζομαι!... ,
ΜΑΡ. Ἄσε τῆς σάχλης, δάσκαλε, καὶ λέγε γιατί βιάζομαι.

ΠΑΒ. Ἐχουσα δόκρνα θεομά, ἀντάσι μου παληό,
σὰ διάβασα τὸ γράμμα σου μέσ' τὸ «Μυτιληνιό»,
καὶ πέρασα μὲ τὴ σειρὰ τὴν κάθε μιὰ ταβέρονα
κί ὅποιο ἀδέρφι τσάκωνα τὸν ἔβαζα κ' ἐκέρνα,
καὶ μέθυσσα σὰν τὸ παπί, κ' ἔγεινα νέτη τάπα
κί ὅποιο χαμίτι μ' ἔβρισκε, μὲ τράτερνε μιὰ φάπα,
κί ἀπ' τὸ μεράκι ἄρχισα τὸ ράκο μὲ κρασόκουπες,
κί οἱ γαυριάδες μ' ἄρχισαν κί αὐτοὶ μὲ λεμονόκουπες
κί ὕστερα φύτρωσαν φτερά στὴ ράχη μου ἐπάνω,
κ' αἰσθάνθηκα πὼς ἔγεινα Ἑγγλέζικο διπλᾶνο,
καὶ τράβηξα πετάμενος στὰ καφενεῖα, ὅπου
εἶπα βρисиές ἀλύπητες στοὺς προύχοντας τοῦ τόπου,
κ' ἡ δόξα μ' ἔστεφάνωσε καὶ σὰν ἀητός τσιτώθηκα,

ὡς ποὺ κατήντησα, μπεκρῆ, τὴ μύτη μου νὰ χάσω,
καὶ τρέχοντας γιὰ νὰ τὴ βρω σ' ἓνα γκερίτσι χῶθηκα
κ' ἔμεινα γεῖ ὡς τὸ πρωῖ σάν τοῦ κορροῦ τὸν ἄσ.

ΜΑΡ. Πῶς μοῦ θυμίζεις, δάσκαλε, τίς δόξες τῆς ζωῆς μου
ποὺ ἦτανε τὸ μπεκρουλιὸ μοναδικὴ φροντίς μου,
καὶ μιὰ φορὰ ἐμέθυσα κ' ἔπεσα στὸν ἀπότατο
κ' ἔμεινα κεῖ κοιμάμενος δυὸ μερονύχτια ἀλάκερα
καὶ πᾶψ' τὸ παραμύθι σου καὶ κόφ' το πιά καὶ σῶπα το,
γιατ' εἶστε ὅλοι σας ἐκεῖ παλιόβωδα τετράκερα.

ΠΑΒΛ. Μαρούλη μ' ἀδρεφάκι μου, μπεκροκανατοβούτσι,
ἂν σ' ἔφτανα, θὰ σοῦδινα δυὸ τρεῖς μὲ τὸ παπούτσι.
Πλὴν γιὰ τὴν ὥρα, ἐς ἄλλοτε ἀφίνω τὰ σπουδαῖα
κί ἄκου, ἀντάση, νὰ σοῦ πῶ τοῦ κόσμου μας τὰ νέα:
Δὲν εἶε ὅπως τᾶξερές τὰ χρόνια ποῦ περνοῦμε.
Ἄπο τὴν πείνα τᾶντερα ὀλημερίς βαστοῦμε.
Κατήντησ' ὁ «μανδύας» μου σὰ δίχτυ δίχως χρῶμα,
κί ἀπάνου του σκαρφάλωσε ὄλη τοῦ κόσμου ἡ βρωμα.
Τὰ «πέδιλά» μου ἔγειναν μισὴ σπασμένη σόλα
κ' ἡ «περικεφαλαία» μου σάν τρύπια κατσαρόλα
ὁ «πῶγων» μου ἀγρίεψε κ' ἡ «κόμη» μου λιγδώθηκε
οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐτσιμπλιασαν κ' ἡ «βράξ» μου ἐλερώθηκε

Καὶ σὰ νὰ μὴ μοῦ ἔφταναν τῆς φτώχειας μουτὰ ρόδα
θὰ ρθῆ ὁ στρατιωτικὸς ὁ νόμος, νέα μόδα,
νὰ μ' ἐμποδίζη νὰ γυρῶ τὴ νύχτα μεθυσμένος
καὶ νὰ ποιῶ παραγωγὰς στὸ φέγγος τῆς σελήνης,
γιατὶ στὴν Ἄγρα βρέθηκε ὁ τάδε ληστεμένος,
καὶ φταίω ἐγὼ ὁ δάσκαλος τῆς δόλιας Μυτιλήνης.

Καὶ θὰ γενῆ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολίτας χάσμα
μ' αὐτοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ νόμου μας τὸ φάσμα.
Γιατὶ, ψυχὴ μου, μίλησε καὶ πές μου τί χρειάζεται
στὸν τόπο μας, ποὺ ὀλάκερος γιὰ τὴν ἰδέα σφάζεται,
καὶ τρέχει κάθ' ἐπίστρατος νὰ βάλῃ τὸ χακί
μὲ παιδικίστικη χαρὰ καὶ ζέστη ἀνδρική
κί ὄλος ὁ κόσμος συμφωνεῖ σ' αὐτὴ τὴν Ἐπανάστασι
γιατὶ θὰ φέρῃ ἀληθινὰ τὸ γένος στὴν ἀνάστασι
καὶ βοηθεῖ καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια τὸν ἀγῶνα
κ' ἔχει τὸ Βενιζέλο μας σάν ἄγια του κορῶνα;

Ὁ Ἀρχηγὸς μας καθαρὰ τὸ εἶπε. Δὲν τὸν θέλει.
Μ' αὐτοὶ βαλθῆκαν νὰ φανοῦν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀνώτεροι
καὶ βροσκοῦνε τὸ Νόμο αὐτὸν γλυκὸ γλυκὸ σάν μέλι
γιατ' ὀδηγοῦν τὰς βλέψεις των ἴσως σκοποὶ ἀπώτεροι.

Λέγουν πώς εἶν' ἐπάναγκες νὰ κηρυχθῆ καὶ πάλι
πρὸς κάθαρσιν καὶ ἀσφάλειαν τῆς χώρας τῆς ὑπαίθρου
γιατ' ἡ ληστεία ἐσήκωσε μὲ θράσος τὸ κεφάλι
καὶ ἐπάνωθ' ἐμας περπατεῖ σὰν ἀπειλὴ ὀλέθρου.

Ἔμεθα σύμφωνοι σ' αὐτὸ, πὼς ἡ ληστεία μαίνεται
καὶ δὲν χρειάζεται ὁδηγὸς γιὰ τὸ χωριὸ ποῦ φαίνεται.
Πλὴν ἡ ληστεία, φίλτατε, ὅπου καὶ ἂν ἐχώθη,
μὲ νόμους στρατιωτικοὺς ποτὲ δὲν ἐξωντώθη,
παρὰ μὲ χωροφυλακὴ καὶ ἐνοιχτοματωσύνη
παντοῦ, καὶ στὴν Ἀμερικὴ, καὶ ἐδῶ στὴ Μυτιλήνη

ΜΑΡ. Καὶ τί μὲ νοιάζουν ὅλ' αὐτὰ ἐμένα, κουρελιάρη;
Δὲν πᾶτε, βωϊδομούλαρα, ν' ἀλληλοφαγωθῆτε;
Ἐμεῖς ἐδῶ ἐπάψαμε νὰ γούμε αὐτὴ τὴ χάρι
καὶ εἴμαστε ὅλ' ἰσόνομοι καὶ ἰσότιμοι πολῖται.

Δὲν ἔχουμε διαφορὰς μὲ μέτρα καὶ μὲ πῆγες
καὶ νόμους στρατιωτικοὺς καὶ τσάκωμ' ἀπ' τῆς τρίχης
Καθούμαστε σιωπηλοὶ καὶ ἀμίλητοι σὰν τόγια
καὶ ἂν θ' ἀβγουν, βγαίνουνε βραχνὰ μὲ τὴ μασσιὰ τὰ λόγια
καὶ μόνο ἐγὼ ποῦ σοῦ μιλῶ ἔχω μικρὸ προνόμιο,
γιατὶ δὲν εἶχα στὴ ζωὴ ἄλλον μ' ἐμένα ὅμοιο.

Ἐμεῖς ἐδῶ καὶ ἂν κάνουμε κάποιον μικρὸ καυγᾶ,
γρατσίζουμε τὰ νύγια μας στοῦ ἄλλουνοῦ τὰ κόκκαλα
καὶ ἀκούγονται τριξίματα καὶ μᾶς μαλλώνει ὁ Γιαχωβᾶ
καὶ ὕστερα στέλνει μιὰ νοτιά καὶ μᾶς γυρνᾶ σὰ φρόκαλα

Ἄκοῦς; Καὶ ἐμένα μὴ μοῦ λές γιὰ τῆς ζωῆς τὴ βροῦμα
ποῦναι γιομάτη ἐχθρητες καὶ γκιόλια βλακωσύνης
Καὶ εἰς' ἀχρεῖος, ἐπειδὴ δὲ σκέφτηκες ἀκόμα
νὰ στείλης κάτι καὶ εἰς ἐμὲ ἀπ' τὸ ρακὶ ποῦ πίνεις.

ΠΑΒΛ. Σ' ὀρκίζομαι στῆς πιὸ τρανῆς ταβέρνας τὰ βαρέλια
πὼς σὲ θυμήθηκα προχτές σὰν ἔπινα τὸ ράκο μου
καὶ ἔχυσα κατὰ γῆς σπονδὰς καὶ μ' ἐπιασαν τὰ γέλοια
μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ πιῆ καὶ ὁ Ἄδης, φιλαράκο μου.
Κι εἶπα πὼς θαῦρης ἀσφαλῶς τὴν τρούπα καὶ θὰ βάλῃς
τὸ κοκκαλένιο στόμα σου εἰς τῶν σπονδῶν τῆς στάλες
καὶ γλαροκαταπίνοντας συχώρια θὰ μοῦ ψάλλῃς
χαϊδεύων ἀπ' τὴν ἡδονὴ τῆς σάπιες του κοκκάλες.

ΜΑΡ. Αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾶς ἄλλοῦ, φινᾶτε ψευταρᾶ μου
κι' ἂν ἤθελα νὰ κρεμαστῶ, Παβλάκη, στὰ σκοινιά σου
ἀφεύκτως θὰ ζωντάνενα ἀπ' τὴν ἀπελπισιά μου
καὶ σὰν ἀβδέλα θάροχουμουν νὰ κολληθῶ κοντά σου.

Μόνο, καλὰ ποῦ ἔκλεψα μὲ τόλμημα παράβολο
ἓνα χιλιάρικο ρακὶ ἀπὸ τὸν Ἀρχιδιάβολο
καὶ πέντε δραμὰ ζύγκι
καὶ κάτσαμε καὶ βρέξαμε λιγάκι τὸ λαρύγγι,
ἐγὼ, ὁ Φάντης ὁ κλεινός, κι' ὁ Μπότας κι' ὁ Φωτύλιας
ἀρχιμπεκρῆδες ἀφθαστοὶ κ' ἱππότες τῆς μποτίλλιας
καὶ τὰ τσουγκρίσαμε, πὺν λές, σὲ καύκαλα παληά,
καὶ δώσαμε καὶ πήραμε ἀγάπες καὶ φιλιὰ
καὶ ζήσαμε στὸ Ἄδι
κ' ἔγεινε νεκρανάστασι στὸ μαῦρο τὸ σκοτάδι

Βλάκα. Ἐσεῖς οἱ ζωντανοὶ δὲ ξέρετε τί κάνετε
κι' ὄλο ζητᾶτε καὶ τι ποῦ ὄλο σᾶς ξεφεύγει
κι' ἰδρώνετε στὸ πάλεμα ὡς ὅτου νὰ πεθάνετε
κι' ἀπ' τὸ πετοῖ σας ἡ ψυχὴ λαχανιασμένη ἔβγη.

Βλακόμετρα. Σᾶς ἔφαγε τὸ μῖσος κ' ἡ κακία.
Κ' ἔδωθε μεις σᾶς βλέπουμε, παρόλ, καὶ σᾶς οἰκτείρουμ
Κ' ἐκεῖ ποῦ κάνετε φτερὰ γιὰ τὴν ἀθανασία
μὲ γάντζους σᾶς φυλάγουμ καὶ κάτου ἔδω σᾶς σύρουμ.

Γύρνα καὶ δὲς τὸ ἔνδυμα τῆς ράχηςσου, μαράζι,
πῶς παῖζει κουρελιάρικο σὰν τοῦ νταριοῦ τὰ φύλλα,
μὰ δὲς καὶ κάποιων τῆς ψυχῆς τὸ ἔνδυμα πῶς βγάζει
ἀνηθικότητος βρωμιὰ καὶ προστυχιᾶς σαπίλα

Ἐμεῖς ἔδω δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ροῦχα.
Γιοῦχα τῶν στολισμένων σας, τῶν ζωντανῶν σας γιοῦχα.
Ὅσο γιὰ ροῦχα τῆς ψυχῆς, εὐώδη καὶ βαρῦτιμα
εἴμαστε ὄλοι σκελετοί, κι' ἂν ζῆ κ' ἐκείνη... ζήτημα

Ἐλα, Παβλάκη, νὰ μᾶς δῆς μὲ τὰδειανά μας μοῦτρα
πῶς μᾶς φοβᾶτ' ὁ Πλάστης μας καὶ μᾶς τρομάζ' ἡ Μοῖρα.
Πᾶρε βουτιὰ μὲ τὴν κορφή καὶ πέσε μὲ τὴν κούτρα
ἀφίνοντας στοὺς ζωντανούς τῆς βράκας σου τὰ μῦρα.

ΠΑΒΛ. Καλὰ τὰ λές, Μαρούλη μου. Μὰ θὰ σκεφθῶ λιγάκι.
Ἐπειτα, ἔχω ἡμιτελές ἔργον μὲ σπουδαιότητα
περὶ σαφῆς παραγωγῆς τοῦ ὀνόματος Παβλάκη
ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀπειρον καὶ τὴν αἰωνιότητα.